

Du ska nog se att det går över

Tre svenska flickor berättar öppenlydligt om sin homosexualitet i en dokumentärfilm full av humor, svärta och musik. Det handlar om tonårstidens omtumlande känslor kring kärlek och identitet men också om utanförskap, rädsla och ilska samt det mod som ibland krävs för att ställa sig upp och berätta vem man är.

Rekommenderad för högskolan & gymnasiet

EN FILMHANDLEDNING AV ANDREAS HOFFSTEN

Handling

Under förtexterna skriver filmens regissör Cecilia Neant-Falk och berättar om historiens förutsättningar. För 18 år sedan, 1985, skrev hon själv en insändare i tidningen OKEJ och sökte kontakt med likasinnade som, liksom hon, var intresserad av både tjejer och killar. Nu inför sitt filmprojekt sätter hon in samma annons för att få kontakt med unga bi- och homosexuella tjejer idag. Hon får 80 svar. Bland dem blir tre kvar, My, 14 år från Landskrona; Joppe, 16 år från Öregrund och Natalie, 18 år från Vålberg i Värmland. Alla tre flickorna har det gemensamt att de upptäckt att de gillar tjejer och att de inte har berättat om detta förhållande varken för sina kompisar eller för sina föräldrar.

Filmen tar sin början 1999 (*Fucking Åmål* ges en tribut med några inklippbilder under förtexterna) och följer de tre flickorna i parallella klippningar fram till år 2002. I denna dokumentärfilm kompletteras fotografens bilder av flickorna i deras miljö med bilder tagna av flickorna själva som ett slags videodagböcker.

Först introduceras vi för My som berättar rakt in i kameran om sin klass och allt tassel och tassell som pågår där. Hon berättar om ett mejl hon fått där det står "Kläm fram med det!" Det är uppenbart att kompisarna i klassen är både nyfikna och lite provocerade av att My inte är kär i någon kille.

Till uppgiften flickorna har fått av Cecilia Neant-Falk hör att intervjua sina föräldrar om deras syn på familjen och sitt barn. My säger att det är en uppgift i skolan där de skall skildra hemmiljön, allt för att inte väcka misstänksamhet. Mys mamma och pappa berättar troskyldigt att de tycker att allt är bra, att de är en familj som har det bra och att de inte är något särskilt med deras familj. Med en glimt i ögat berättar även My om den kalender med snygga killar som hon fått i julkapp av sin pappa. Hon hade inte hjärta att säga att hon inte gillade den utan satte upp den på väggen för att göra pappa glad. Året därpå får hon en ny! Annars uppstår frågan om att "komma ut", att berätta om sitt rätta jag, Mys mesta tid och tankar. Och hur skulle hon kunna berätta för hela tjocka släkten. "Vet du hur många vi är i vår släkt? Ska jag ställa mig upp och säga: Jo, jag skulle bara säga det att jag är lesbisk!? Det kan man ju omöjligt göra ju, det är ju för fan helt hemskt!"

Innan vi får möta Joppe visas klipp från mer berömda svenska lesbiska kvinnor alltifrån Selma Lagerlöf till Eva Dahlgren och i en lustig scen får vi se Malena Ivarsson svara på frågor om homosex-

ualitet i sitt sexupplysningsprogram *Fräcka fredag* i tv från mitten av 1980-talet.

Joppe bor i Öregrund, en liten ort med 1 500 invånare. "Hur litet som helst", suckar hon. "Det värsta jag vet är när folk är fulla och kommer fram och frågar: Är du en sån där eller? Alla vet att jag är lesbisk och jag vet inte hur alla vet det", säger Joppe bedrövat. Joppe säger att hennes föräldrar aldrig frågar någonting, att dom inte verkar vilja veta någonting. Det finns en ledsnad mellan raderna. Joppe bor i en studentlya i Uppsala där hon pluggar och hon skiner upp lite grand när hon berättar om olika kärleksaffärer.

Det har gått ett år när vi återigen möter My. Hon är vemodig i humöret och berättar i sin "videodagbok" att hon är trött på att inte vara normal: "Ibland känns det så. Usch, jag vill inte vara nån flata, jag vill bara vara en vanlig tjej, som gillar killar."

Joppe intervjuar sina kompisar som på strålände humör sitter i gröngräset och berättar om hur de ser på Joppes bisexualitet. Det råder en varmt öppen stämning som står i bjärt kontrast till den tillknäppta atmosfären på hemmaplan.

My tycker att det är jobbigt i skolan. På en lektion som handlar om HIV och Aids ropar en klasskamrat "Fy faan vad jag hatar bögar! Vad det är äckligt, lebbar åsså, sketaäckligt!" My berättar om hur äcklig hon själv kände sig: "Det var som om de sa det rakt i ansiktet på mig; Fy fan vad du är äcklig My, din jävla flata!" Samtidigt får vi se en bild av ett Alienmonster inklippt i filmen. Så plötsligt ringer det på dörren, "oops, mamma kommer", säger My och slår av kameran.

Natalie är uppväxt i Värmland men bor numera i Stockholm där hon läser på universitetet samtidigt som hon spelar i ett rockband. Hennes dröm är att bli rockstjärna. Natalie är 18 år och således myndig men saknar ändå ett föräldrastöd. Hon säger att pappan ingenting vet men att mamman vet lite grand. Ingen av dem har någonsin frågat något. Hon säger att mamman mest är orolig för vad folk skall säga. Lilla Vålberg är ett samhälle med 5 000 invånare där alla vet allt om alla och Natalie funderar högt att det är klart att det "kanske inte är drömmen att få en dotter som är homosexuell". Natalie var 16 år när hon första gången berättade för sin mamma. Mamman hade svårt att acceptera faktum och hoppades länge att Natalie skulle skaffa pojkvän. "Jag försökte väl

med killar, men jag tänder inte på dem, helt enkelt”. Sen får vi se innerliga, heta sexscener mellan två kvinnor som präglas av ömhet, värme och åtrå. Lite senare berättar Natalie om den himlastormande känsla hon fick när hon första gången kysste en tjej.

Klipp över till Joppe som berättar om hur hon träffade den stora kärleken på internet: Hanna med rosa slingor i håret. Sen berättar hon om en kille som på en fest frågade om ”jag var en sån där?” Kanske för att Joppe såg ledsen ut tillade han tröstande: ”Mellan hud och hud finns bara ljuset”. Joppe går på feministfestival på Sergels Torg i Stockholm och läser om självsvält och tycker det är hemskt att människor känner att de inte duger som de är. Filmen följer upp med bilder från Miss World, Idlaflickorna och en anorektisk prinsessan Victoria.

My går ensam vid havet. Nu har hon filmat sig själv i två år och fortfarande inte berättat för någon om sin homosexualitet. Hon drar sig undan från sina kompisar av rädsla för att de ska fråga personliga frågor. Hon vill inte ljuga. Inte heller gå på fest och strula med killar.

Natalie tar studenten och springer ut och letar efter sina föräldrar. Det är suggestiva bilder och musik som talar om saknad och längtan. ”Vi har aldrig pratat om känslor – så det är ju inte så lätt att börja helt plötsligt nu.” Natalie hoppas mamman kan förstå henne en dag.

Joppe berättar att hon givit en artikel till sina föräldrar, en artikel hon skrivit i skolan om filmprojektet där det också framgår att hon är – som hon själv väljer att kalla det – bisexuell. Föräldrarna ger ingen respons. Familjen åker på semester till Cypern och föräldrarna låtsas som ingenting. Joppe ser ganska så förtryvrad ut.

Senare får vi följa med Joppe på en demonstration med veganer mot behandlingen av hundar på ett hundpensionat. ”Hoppas det går bra”, säger hon, ”men ingen demonstration jag varit på har gått bra.” Lite senare berättar hon att hon skrivit ett brev till föräldrarna där hon berättar allt! Då hade mamman sagt att hon vetat det i flera år. Vi ser bilder av Joppes familj som firar julen med massor av mat och grötrim. Mamman har – och det är Joppe glad för – gjort särskilda vegetariska rätter. Joppe och hennes föräldrar har äntligen pratat om att Joppe gillar tjejer och stämningen är avslappnad.

My har börjat gymnasiet när vi möter henne nästa gång. Hon har mognat och fått distans till omgivningen och till folks åsikter om homosexualitet. Hon säger att hon nu tycker synd om dem i sin gamla klass som var fördomsfulla, att de är ”så tröga i huvet.”

Följande scen är en monolog där Mys mamma berättar om sina reaktioner på det brev My skrev och där hon berättade om sin homosexualitet. ”Jag grät och jag grät. Men inte alls över att du var lesbisk, du får vara precis vad du vill, jag älskar dig ändå – utan mest ledsen blev jag över tanken på hur ensam och hur svårt du måste ha haft det.”

Snabbt klipp över till Joppe som säger att nu har jag talat jättemycket med mina föräldrar. ”Allt är mycket bättre nu”.

Sen återigen över till My som drar en historia från sin skolavslutning där kompiserna Isabelle kappar My genom att säga ”Jag tror My har någonting hon vill berätta”. Daniel kan bara inte hålla sig utan säger: ”Är du lesbisk?” Svaret blir ett kort ”Ja!” på klingande skånska.

Filmen avslutas med scener från Stockholm Pride Festival 2002 och den demonstration som sommartid traditionellt drar genom Stockholm från city upp mot Tantolunden. På ett plakat läser vi ”Stolta föräldrar till homosexuella barn”. I en följande scen får vi följa med Joppe på Bitch Girl Club i Stockholm, en flatklubb som

bara släpper in tjejer. Razor tongue med DJ Mendez hörs på filmens ljudband. På scenen står sedan en lycklig Natalie med sitt band och spelar tunga rock'n'roll riff på sin gitarr.

I filmens sista scen sitter My och säger hur jätte, jättemycket hon längtar efter att en gång kunna få barn. Att få känna något som växer inom en, något man själv varit med om att skapa, det är jättefint. Under eftertexterna sjunger Eva Dahlgren Ung och stolt (i liveversionen, inspelad 10 år senare och säkrare i tonen) och vi får veta att Joppe efter att filmen avslutats läser feministisk teori vid Uppsala universitet. My pluggar på estetiskt gymnasium, inriktning teater. Natalie studerar till gymnasielärare i psykologi.

Filmens tre flickor

Du ska nog se att det går över är i första rummet en berättelse om identitet. Filmen ställer många frågor utifrån tonårens osäkerhet kring den egna personen. Vem är jag? Vad gillar jag och vad tycker jag mindre om? Samhällets värderingar och mer eller mindre dolda normsystem börjar framträda klarare. Tre flickor står i centrum för filmen; My, 14 år från Landskrona. Joppe som är 16 år och kommer från Öregrund samt Natalie, 18 år från värmländska Vålberg. Tre sinsemellan ganska olika tjejer men som har det gemensamt att de gillar tjejer. Alla tre är också mycket öppna med att berätta om både problem och glädjeämnen. Kanske skulle man kunna säga att en fjärde flicka också är med; regissören Cecilia Neant-Falk som även hon gör en resa tillbaka till sin ungdom genom att spegla sina tankar och värderingar i de tre flickor hon filmar.

My är nyfiket utåtriktad och har lätt till skratt och att till och med se på sig själv med kritisk distans. Hon har lätt för att formulera sin längtan efter barn och sina drömmar om att vara en normal tjej. Men det innebär inte att hon har något tvivel om sin sexuella identitet.

Joppe är till en början betydligt mer allvarlig. Hennes ansikte skvallrar både om förtryvnan och en sorg över sakernas tillstånd. Det är inte svårt att förstå den längtan hon har efter att hennes föräldrar skall fråga hur det är och på så sätt ge henne chans till att få berätta och bli bekräftad. Joppe är också politiskt engagerad, hon kämpar för djurens rätt till ett värdigt liv och deltar med liv och lust i demonstrationer.

Natalie är äldre än de övriga två och närmast en vuxen kvinna. Hon har flyttat hemifrån och pluggar samt spelar i ett rockband i Stockholm. Hon har en plattform varifrån hon kan betrakta sin ungdom och frigörelse lite på avstånd. Hon gör ett samlat och eftertänksamt intryck men det krävs inte mycket fantasi för att även ana den längtan efter ett par förstående föräldrar som också rymts i Natalie.

◆ Hur uppfattar eleverna My, Joppe och Natalie? Vem känner de igen sig i mest? Beskriv deras olika karaktärer. På vilket sätt är de starka, på vilket sätt är de svaga? Kan de förstå deras utsatta situation?

◆ Joppes kärleksproblem och Mys tissel och fnitter kring sina egna fantasier kring kärlek kan nog alla känna igen sig i oavsett om man är lesbisk eller heterosexuell. Vilken eventuell skillnad tycker eleverna att det är mellan att vara kär som lesbisk eller hetero? Känslan är förstås densamma – problemet är väl hur den tillåts levas ut?

Joppe

My

Natalie

Föräldrarna

Filmens tre flickor längtar alla efter föräldrar som vågar fråga hur det står till med sina barn, föräldrar som visar ett genuint intresse – på flickornas villkor. Föräldrar som ser och visar sin kärlek genom att obetingat stödja sina barn. Det kan vara svårt att som förälder fråga och tränga sig på – många föräldrar visar kanske en alltför stor respekt för sina barns integritet eller rör det sig mest om brist på mod? Av rädsla för att säga någonting fel väljer de att inte säga någonting alls. Det är svårt att veta om Mys pappa ger sin dotter en kalender med läckra killar utifrån en önskan att provocera eller av ren längtan efter att ha ett "normalt" barn.

Natalie berättar att i hennes barndomshem i en liten ort i Värmland talade föräldrarna aldrig om känslor. Pappan verkade inte veta någonting och mamman var mest orolig för vad grannarna skulle säga. Joppes pappa skämtar bort frågan om hur han vill beskriva sin dotter. Men både Mys och Joppes mammor visar stor förståelse och är ett stöd för sina döttrar. Det är kanske ganska typiskt att Joppes mamma efteråt, sedan Joppe berättat

rakt ut om sin läggning, säger att hon vetat det en längre tid.

Mys mamma berättar i en förtätaad scen med gråt i rösten om sin känsla av sorg över hur ensam My måste ha känt sig all den tid hon höll inne med sin hemlighet. På så sätt intar hon en vuxen position och tänker inte i första rummet på sina egna problem och funderingar utan uteslutande på sitt barn.

Det kan vara intressant att lite spekulera i hur man som tonåring kommer i kontakt med sina föräldrar kring känsliga frågor som identitet och sexualitet. Den metod som filmen bjuder på – att med videokamera i hand intervjuar sina föräldrar – ger ju en möjlighet som inte alltid står till buds.

♦ Varför har Mys föräldrar lättare att prata om homosexualitet tror ni? Varför tror ni Natalies mamma är orolig för vad grannarna skall säga? Om du skulle berätta att du var kär i en person av samma kön – hur skulle du då vilja att dina föräldrar reagerade? Om du hade en son eller dotter som en dag berättar för dig att han/hon är kär i någon av samma kön – hur skulle du vilja reagera då?

Språk och identitet

My berättar om när hennes klass under ett lektionspass talar om sex och samlevnad och där några kamrater tycker att det är "äckligt" med bögar och lebbor. Homosexualitet är fortfarande tabubelagt och sex är överhuvudtaget ett känsligt ämne även om väldigt mycket hänt på bara en generation i vårt sätt att tala om det. Men att i nedsättande mening kalla en klasskamrat eller någon annan för "böggjäväl" tycker de flesta av oss är fel. Ändå är det ett ord man hör ganska ofta och kanske oftast i sammanhang när någon de facto inte är homosexuell. På samma sätt förhåller det sig givetvis med tillmälet "hora". Vi använder den här typen av ord som maktmedel och för att sätta oss över andra, göra dem mindre och svagare.

Joppe kallar sig själv för bisexuell medan de andra kallar sig för homosexuella. Många manliga homosexuella väljer att kalla sig själva för bög. Precis som många kvinnor på motsvarande sätt använder ordet flata. Det blir ett sätt att återerövra och därmed avdramatisera orden. På senare tid har begreppet "queer" nått en viss uppmärksamhet. Kort sagt, vår medialiserade, snabba nutid gör att tonåringar i sitt identitetssökande har en större frihet i att hitta den självbild man trivs bäst med och som känns mest sann för den egna identiteten. Den rika floran av stilar, att inte endast en attityd eller ett mode gäller, kanske på sikt skapar större acceptans för det som annars lite slappt kallas för avvikande.

♦ Varje människa har självklart rätt att kalla sig vad hon vill, men varför tror ni att Joppe kallar sig bisexuell? Vad innebär det att vara bisexuell? Är Joppe intresserad av killar?

♦ Att ta till svordomar kan vara berättigat i vissa sammanhang och vad som är en svordom för vissa är inte det nödvändigtvis för andra. Att kalla någon hora eller böggjäväl tycker de flesta är fel – men varför är det ändå så vanligt? Vilken laddning lägger eleverna i orden hora och böggjäväl?

♦ Be eleverna att skriva ner sina associationer till ord som gay, lesbisk, bög mfl. Vilka värderingar eller karakteristika lägger de i orden och varför?

◆ Vad skulle hända om man bytte ut filmens tre tjejer mot tre killar? Ser förutsättningarna för "att komma ut" annorlunda ut för killar?

Rädslan för det annorlunda

I centrum för filmen står tre flickor som lever i ett samhälle vars grundpelare utgörs av en normativ manlighet och heterosexualitet. Att sticka ut och vara annorlunda blir svårt. Människan har i alla tider varit rädd för det okända. Vare sig det har rört sig om den mongoliska faran under senmedeltiden fram till våra tiders invandrare eller som i fallet i denna film; homosexuella. Kanske detta är något nedärvt i oss människor, precis som det är bland andra djur, det kan vara ett sätt att skydda den egna stammen eller klanen. Men nu lever vi på 2000-talet och vi är upplysta, all nödvändig information är lättillgänglig och vi vet att det onormala i bemärkelsen minoritet inte behöver vara farligt eller hotande. Ändå fortsätter många att inta samma hållning. Man kan fråga sig varför?

Tveklöst har Lukas Moodyssons film *Fucking Åmål* haft betydelse när det gäller att legitimera homosexualitet och att befrämja en avdramatiserad, moderniserad och friare syn på sexualitet. Kändisar från media träder fram och provocerar samhället att ta ställning vilket ofta skapar en nyttig debatt.

Handlar inte filmen egentligen om hur svårt det alltid är – vare sig man är bi-, homo- eller heterosexuell – att bejaka sin sexualitet, att frigöra sig från föräldrarna och gå ut i det berusande härliga livet? Är inte filmen i grund och botten en film om humanism mer än en film om homosexuella? En film om att hitta en egen identitet, en egen plattform som lika gärna kan handla om ett utbildningsval föräldrarna inte gillar.

◆ I filmen möter vi såväl föräldrars som kompisars osäkerhet inför homosexualitet. Kan det vara en skräck över att själv vara homosexuell som tar sig uttryck i vad vi kallar homofobi? Vad exakt är man rädd för? Är den homosexuelles rädsla för hot om våld samma rädsla som invandrare upplever inför nazister? Är det fel med rasism men ok med homofobi? Kan man vara antinazist

och homofob samtidigt? När man är mitt i tonåren och kromosomerna bubblar i kroppen kanske man är mindre generös mot det avvikande?

◆ Filmen rymmer ett modernt tilltal med fräcka klipp, häftig musik och rapp underfundig humor likväl som scener med ett mörkare tonläge. Vad tycker eleverna om filmen, gillar de den? Vad fungerar bra respektive dåligt? Tycker eleverna att de kommer tjejerna in på livet och förstår deras situation?

◆ Eva Dahlgren sjunger sin *Ung och stolt* vid filmens slut till bilder från Gay Pride Festival i Stockholm. Vad tänker eleverna om detta behov av att tillsammans manifesteras sin glädje och gemenskap?

◆ Hur brukar bilderna se ut i tidningar och tv från Pridefestivaler? Är det inte så att man väljer att fokusera på transsexuella, på läderoutfits, på ytterligheterna. Varför fokuserar media på ytterligheterna, det som är mest olikheterovärlden? Kan en bög gå klädd i kostym och portfölj och en flata i knytblus och gabardinkjol? Är det någon skillnad på hur homosexuella och heterosexuella klär sig? Hur många homo- och bisexuella finns det tror ni på er skola? Man brukar tala om 5-10%, om nu statistiken är rätt – varför tror ni inte att alla har berättat om det?

◆ Om alla heterosexuella skulle samlas i en Hetero Pride Festival – vilka ytterligheter skulle finnas där?

Skolans roll

My byter skola från högstadiet till gymnasiet och berättar omedelbart om den stora skillnad hon upplever i samband med det. Hon tänker på kompisarna i gamla klassen och på hur insnöade och trångsynta de var. Nu andas hon lättare och hon känner sig friare. En klass-, eller ett skolbyte innebär ju alltid en möjlighet att inta nya positioner, att pröva ett annat förhållningssätt både till sig själv och visavi omgivningen.

Joppe flyttar från lilla Öregrund till Uppsala för högre studier och hon bor på ett campus på lika villkor och där hon kan hitta andra som är som hon.

Natalie har redan flyttat, hon är myndig och bestämmer själv över sitt liv. Ändå betyder givetvis föräldrarnas attityd väldigt mycket och påverkar oss genom hela livet.

◆ Fångar skolan tillräckligt lyhört och beslutsamt upp eleverns "problem" vare sig det nu rör sig om homosexualitet eller mobbing eller mobiltelefonterror på lektionerna? Tycker eleverna att skolan sviker? Vilken är egentligen skolans roll med att uppfostra elever? Vad är skolans roll och vilken är hemmets?

Att få barn

Det pågår sedan länge en debatt i samhället kring homosexuellas rätt att både gifta sig, rätten att få adoptera barn eller själva söka få barn. I filmens slut berättar My öppenlydande om sin längtan efter att få barn, av "något som växer inom en, något man själv har skapat. Jag vill jätte, jätte, jättegärna ha barn," säger My. Homosexuella har naturligtvis i alla tider fått barn med eller utan hjälp från andra. Och många menar att homosexuella likväl som heterosexuella som inte kan få barn bör få möjlighet att fostra och ta ansvar för ett barn, och att samhället därför bör stödja det och bistå med exempelvis insemination. Att det rör sig om en mänsklig rättighet precis som för barnlösa heterosexuella par.

Andra är av den åsikten att Gud skapade man och kvinna och att det är vad samhället också skall befrämja, kärnfamiljen. Mot det kan man ställa frågan om den familjen överhuvud finns idag? Så var går gränsen mellan normalitet och det avvikande och vad avgör hur samhället förhåller sig? I det här sammanhanget finns också åsikten att barn mår bättre av att ha föräldrar av bägge kön och att det ur olika aspekter kan vara svårt att växa upp med föräldrar av samma kön.

Lagstiftningen ger homosexuella samma rätt att provas som adoptivförälder, så tycker samhället.

◆ Enligt flera olika studier finns det ingen skillnad på hur barn mår i homosexuella hem jämfört med heterosexuella. Diskutera för och emot att samhället ger acceptans åt homosexuellas rätt att få barn både ur föräldrarnas och barnens synvinkel. Precis som heterosexuella är ju homosexuella inte en homogen grupp – så hur gör man?

Mer att läsa & tips

Såna som oss red. Susanne Moberger En antologi med texter av unga homosexuella skribenter om normalitet och annorlunda-skap, Tidens Förlag 2003

Smulklubbens skamlösa systrar heter en bok av Mian Lodalen som handlar om tre lesbiska tjejer och deras syn på sin heterosexuella omgivning, Forum förlag 2003.

Älskade barn red Greger Eman, Homo- och bisexuella föräldrar berättar, Carlsson 1996

Stjärnor utan svindel av Louise Boije af Gennäs, MånpoCKET 1997

Timmarna av Micael Cunningham Bonnier Pocket 2003

Duktig Pojke av Inger Edelfeldt, Bokad 1977

Vykort från Ingemansland av Aidan Chambers, R&S 1999

I väntan på liv av Marika Kolterjahn, Tiden 1999

Spelar roll av Hans Olsson, Alfabeta 1993

Den jag är av Ingrid Sanhagen, Bonnier Carlsen 2001

Det är självklart heter ett paket med en videofilm med tillhörande häfte kring att samtala om homosexualitet med elever. Finns hos Svenska Filminstitutet och kostar 175:- inkl. moms.

Se även filmförslag i Skolbiokatalogen 2003 och kapitlet "En annan kärlekshistoria".

På "Homo", ombudsmannen mot diskriminering pgu sexuell läggning; www.homo.se, finns ett bra material, *Tystnadens tyranni*. Du hittar det under "Material".

RFSL, Riksförbundet för sexuellt likaberättigande, har ett tätt nätverk över landet med volontärer med stor vana vid att besöka skolor och diskutera homosexualitet och sexuellt likaberättigande. www.rfsl.se

Produktionsuppgifter

Sverige 2003

Manus & regi: Cecilia Neant-Falk

Foto: Cecilia Neant-Falk, Camilla Hjelm & Astrid Askberger

Klippning: Josef Nyberg & Cecilia Neant-Falk

Originalmusik: Eva Dahlgren, Stina Nordenstam, Ani di

Franco mfl

medverkande

Natalie Durbeej

Johanna "Joppe" Svensson

My Sörensson

tekniska uppgifter

Längd: 74 min

Ljud: Dolby SR

Format: 1:1,33 / vhs

Censur: Barntillåten

Svensk premiär: 28 februari 2003

distribution

Folkets Bio, Box 2068, 103 12 Stockholm Tel: 08-545 275 23,

fax 08-545 275 27 www.folketsbio.se